

allerede her af den meget ærede Forvarsminister (M. Ravn), at denne saakalte Lørdagsjoldstype er en progressiv Størelse, som vøjer fra det ene Døgn til det andet med Hundredetuisinder af Kroner eller, naar det gaar i sjerdingaarvis, med en halv Million Kroner. Jeg veed ikke, hvorledes det kan være, at det ærede Udvalgs Flertal ikke har sørget for at faae en bestemt Erklæring om, hvad Ministeren kunde bruge eller maatte bruge til dette Skib, hvis vi skulde gaa ud over de Standpunkter, hvorom vore Ledere have sagt til os: dem maa I ikke fravige; dem holde vi fast paa. Det ærede Flertal har ikke faaet et saadant Tilfagn fra Ministeren, og jeg er vis paa, at, naar Spørgsmaalet kommer i Fremtiden, om der skal gaa endnu en halv eller hel Million til, gaar en stor Del af de Medlemmer i Fællesudvalget, som have opstillet Flertallets Indstillinger, med dertil imod deres egne tre Millioner, imod det, som de selv foreslaa Folkethinget og Landstthinget at vedtage som Maximum. Jeg siger derfor, at Indstillingen er forhastet, set fra et Venstrestandpunkt; jeg siger, at Udvalgets Flertal har forsonet at tage de fornødne Forbehold.

Spvad nu selve Indstillingspunkterne angaar, da er det efter min Mening en unødvendig Flothed af det ærede Udvalg uden videre at tilbyde endnu en halv Million Kroner til militære Bevillinger, som tre eller fire Gange er negtet i denne Samling. Jeg havde troet, at vore Ledere holdt mere paa Folkethingets Bevillingsmyndighed end at tilbyde at fravige disse fire- eller tredobbelte Afstemninger, imod at Landstthinget var villigt til at modtage, hvad der var en Høirebevilling, nemlig Dyrtdstillæget; thi hvorledes man end stiller Dyrtdstillæget, enten man begrænder det med 2,500 Kr. eller med 4,500 Kr., saa er og bliver det et Høirespørgsmaal, som ikke har den mindste Interesse for Venstre — betragtet som et Partispørgsmaal; det kan have Interesse for os som et Humanitetsspørgsmaal, men som et Partispørgsmaal tilhører det udelukkende Høire, og derfor var det naturligt, at Høire, da det ikke kunde faae en høiere Sum, strax modtog det af Folkethinget. Vedtagne. Men derimod kunde Folkethingets Repræsentanter eller Medlemmer i Fællesudvalget meget vel have erklæret, at de ikke gav $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., især da denne Sum slet ikke blev fordret fra Landstthingets Side. — Spvad Universitetet angaar, da er der jo her givet den Erklæring fra Fællesudvalgets Formand, at Aftalen fra 1875 er brudt, at Folkethinget nu maa finde sig i, at det erklæres som et Udbytte af Fællesudvalget, at den saa meget omtalte Anmærkning ikke kan gives længere i den Form, hvori den oprindeligt er vedtagen, og at der altsaa bestandig maa komme ind i Anmærkningen den Tilføjning, at Understudet kan dækkes ved Laan. Følgen heraf maa jo nødvendigvis blive den, at i alle de Aar, som ville

forløbe, inden den bebudede Lov om Ordningen af Universitetets Pengevæsen vedtages, at i alle de Aar vil Universitetet faae den ene Gældspost efter den anden til Dækning af sit Understud. Naar, dette vil jeg slet ikke bebrejde den vedkommende Kultusminister, om han gjør dette, da Universitetetsformuen for Størstedelen bestaar i Nationalbankaktier, saa jo nærmere vi rykke den Tid, da Nationalbankens Otkoi er udløben, hvortil der jo ikke er mere end 24 Aar — og det er ikke saa lang en Tid for en offentlig Siistelses Midler — desto mere værdifuld bliver den Formue, som Universitetet nu har, og saa siger jeg, at Ministeren kan værne om sit Institut ved at tage Laan paa Laan. Men vil da ikke — hvad enten Laanene nu tages af Kommunitetet eller af Statskassen eller fra begge Steder — det Samme kunne indtræde eller ialfald være tænkeligt, hvad vi have oplevet her i Folkethinget som en Udvei fra et lignende Laan, nemlig Laanets Eftergivelse eller Betaling af Statskassen, aldeles som det, den første provisoriske Kultusminister gjorde ved Hjælp af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgtreds (Wintner), da vi betalte Theatrets Gæld til Sorø Akademi af Statskassen? Jeg tror, at ligesom man kan verte et Provisorium Nummer to, hvis man ikke følger Ministeriet, saaledes kan man gjerne vente en Eftergivelse eller Tilbagebetaling af hele Gjælden en anden Gang. Fra begge Sider paastaas der med Hensyn til Universitetet, at Seiren er vunden. Vore Folk sige, at Anmærkningen bliver i alt Væsentligt, som den har været før, og den ærede Formand for Fællesudvalget mener, at hermed er denne Aftale, som har gjældt hidtil, ophævet, og altsaa er egentlig Anmærkningen tilintetgjort. Det forekommer mig, at disse to Synspunkter staa omtrent lige stærke imod hinanden, da Betænkningen aldeles undgaar at nævne, hvad der har været Meningen blandt Udvalgets Medlemmer om dette vigtige Punkt. Jeg tror derfor, at Fremtiden vil føre til, at man vil tage Betænkningen og sige: Her staar i Betænkningen, at Folkethingets Mindretal og Landstthingets Flertal i Fællesudvalget kun med stor Selvovertindelse have kunnet gaa ind paa dette Forslag om Universitetet, og at de have taget Forbehold i denne Retning med Hensyn til den forventede Lov om Universitetets Pengevæsen, og der lægges til, at Venstre, eller Folkethingets Flertal og Landstthingets Mindretal, have viist en Tilbøielighed til at erkjende et saadant Forbeholds store Betydning. Spvad vil det dog sige Andet, end at vi skulle give Kjøb for Landstthinget eller for Høire, naar vi komme til at tale om Universitetets Finantslov? Det er det, jeg atter siger, at det er ikke en politisk Holdning, og det er ikke en Anvendelse af Folkethingets Bevillingsmyndighed, som sømmer sig for et Thing, hvori Venstre er i afgjort Flertal, og for et Thing, der er fremgaaet